

Význam zahrádkářství v době normalizace

Lucie Prokůpková

Posudek vedoucího

Lucie Prokůpková ve své bakalářské práci tematizuje roli zahrádkaření v období normalizace, čímž vyplňuje jistou mezeru, která na poli studia zahrádkaření jako svébytného urbánního fenoménu v rámci české odborné produkce chybí. Bakalářská práce je založena na orálně historickém přístupu. Autorka za pomoci polostrukturovaných rozhovorů (ukotvených v metodice a etice orální historie) zkoumá, na co a jak zahrádkáři konkrétní zahrádkové osady (v Řeporyjích) vzpomínají.

Práce je rozdělena do dvou hlavních bloků. V prvním autorka diskutuje metodologické pozadí celé práce, detailně představuje své rozumění orálně historickému přístupu a čtenáři předkládá, jak samotný výzkum prováděla a jak její výzkumné praktiky navazují a vycházejí právě z principů orální historie (včetně promyšlení etické roviny výzkumu). Zároveň autorka diskutuje dva pro práci klíčové tematické celky – představuje relativně velmi detailně historii zahrádkaření – s odkazem na dobového autora J. Pletánka, velkého propagátora zahrádek, a současnou odbornou produkci, zejména studii Zahrádkové osady: Stíny minulosti nebo záblesky budoucnosti – a nabízí uvedení do toho, co sama na základě odborné české produkce (Vaněk, Otáhalo) rozumí pod pojmem normalizace.

Druhá část práce je pak již samotným jádrem práce, kde autorka pracuje s nasbíranými daty. Zde, v souladu s orálně historickým způsobem přístupu k výzkumu, dává hlas svým komunikačním partnerům, tehdejšími (a dnes stále aktivními) zahrádkářům a zahrádkářkám a nechává je promlouvat o klíčových tématech zkušenosti zahrádkaření v období normalizace – příběh osady a její budování, jak na rovině materiální, tak i společenské, sousedské a společenské vztahy, důvody pro zahrádkaření a jeho přínos ekonomický a sociální, dotýká se i otázky politiky a jejího vztahu k zahrádkaření (který autorka formuluje jako otázku po podpoře zahrádkaření ze strany vlády) apod.

Text je psán osobním (citlivým) jazykem a obsahuje jen málo pravopisných a stylistických chyb, způsob citování je standardní. V textu jsou vhodně zakomponovány fotografie dokládající jednotlivá témata (i když nejsou nijak dále diskutovány či aktivně využity), další fotografie jsou pak spolu s osadním řádem a ukázkou, jak vypadal souhlas se zpracováním osobních údajů, v příloze. Samotná práce s materiálem kopíruje proces kódování, to znamená, že z materiálu byla vyextrahována jednotlivá dílčí témata (která se nutně nemusí ve svém detailu a formulaci krýt s otázkami v průběhu rozhovoru) a k nim pak vlastně autorka nechala znovu „promluvit“ své komunikační partnery. Tady práce naráží na jisté limity, které jsou nicméně do značné míry limity samotného přístupu – jde zejména o relativně nekritický přístup k výpovědím informátorů, které autorka příliš nekomentuje ani kriticky neinterpretuje. S ohledem na bohatý a velmi kvalitně získaný a zpracovaný materiál je škoda, že jeho (tematický a tedy i teoretický) potenciál nebyl plně využit: text splnil požadavky, které si autorka vytkla, nicméně potenciál nasbíraného materiálu – který svědčí o velmi dobré práci v terénu – zdaleka nevyčerpal.

Předkládaná práce dokládá, že autorka je schopná velmi důkladné metodologické rozvahy (včetně podstatné sebereflexivní roviny) a následného velmi kvalitně a pečlivě provedeného sběru dat, stejně jako ukotvení vlastního přemýšlení o datech ke stávající odborné produkci a standardního odborně podaného zpracování daného tématu. Práci proto vnímám jako povedenou a s odkazem na její jistou nekritičnost ji hodnotím lepší dvojkou.

V Praze, 7. 9. 2014

Petr Gibas